

WILSON'S WATERGATE ?

Solidariteit, FVS, febr. '78
in Amnesty

HET MARTELEN VAN POLITIEKE GEVANGEN IS GEEN VOORRECHT VAN DIKTATORIAAL GEREGERDE LANDEN. WE WETEN DAT OOK DE " WESTERSE DEMOKRATIËN " DEZE PRAKTIJKEN MEERMALEN TOEPASSEN. OVER DE BEHANDELING VAN DE LEDEN VAN DE ROTE ARMEE FRAKTION EN HET SOZIALISTISCHE PATIËNTEN KOLLEKTIV, IS ELDERS IN DIT NUMMER TE LEZEN. VERDER KENNEN WE DE ZOGENAAMDE "ZELFMOORDEN" IN FRANSE GEVANGENISSEN EN DE WIJZE WAAROP LINKSE GEVANGENEN EN VERDACHTEN IN ITALIË WORDEN AANGEPAKT. HET SYSTEMATISCH EN OP GROTE SCHAAL FYSIEK EN PSYCHISCH MARTELEN DOOR BRITSE VEILIGHEIDSTROEPEN (DE M 112) VAN NOORDIEREN DIE LANGE TIJD IN PREVENTIEVE HECHTENIS WERDEN GEHOUDEN, IS IN DE BRITSE PERS TUSSEN 1971 EN 1973 UITVOERIG OPENBAAR GEMAAKT EN BEWEZEN.

DAT HET HIER NIET GAAT OM EEN EXCES MAAR OM ROUTINWERK VAN HET BRITSE LEGER ALS BEZETTINGSMACHT IN EEN ANDER LAND, EN DAT DE BRITSE REGERING OPENBAARMAKING HIERVAN MET ALLE MIDDELEN PROBEERT TE VERHINDEREN, DAT ZIJ DAARBIJ DE STEUN KRIJGT VAN ANDERE DELEN VAN DE ELITE, TOT IN AMNESTIE INTERNATIONAL TOE, TOONT HET NU VOLGENDE ARTIKEL.

ADEN EN AMNESTY INTERNATIONAL

De bevolking van Aden, en heel Zuid-Jemen, kwam in het begin van de zestiger jaren massaal in verzet tegen het Britse koloniale bewind. Een nationale bevrijdingsoorlog brak uit. Als antwoord hierop kondigden de Engelsen een noodtoestand af en hielden jarenlang op grote schaal razzia's. De arrestanten werden verzameld in konzentratiekampen.

Geleidelijk aan vonden berichten over martelingen hun weg naar het buitenland en werd Groot-Brittannië in de jaren 1964-65 door de Algemeen Vergadering van de Verenigde Naties meermalen veroordeeld. Een onderzoekscommissie van de VN mocht van de Britten Aden niet binnenkomen.

Uitendelijk stond men toch aan een vertegenwoordiger van de Zweedse sekte van Amnesty International, dr. Rastgeldi, toe om, eind juli-beging augustus 1966 een onderzoek te doen. Hierbij werd hij niet alleen op alle manieren door de Britse autoriteiten tegengewerkt, maar zelfs door hen bedreigd. Desondanks wist hij zijn onderzoek te voltooien waarin vele, voor de Britten belastende getuigenissen over martelingen en dergelijke waren opgenomen.

Op 19 oktober 1966 wordt het "Rastgeldi Amnesty Aden Report" door de Zweedse sekte van A.I. openbaar gemaakt.

De Engelse pers levert vernietigende kritiek en beticht het rapport van verdraaiingen en bewuste eenzijdigheid. Zozeer richt de kritiek zich op Amnesty als partijdig instituut dat de voorzitter van het Internationaal Uitvoerend Comité en oprichter van Amnesty International, Peter Benenson, besluit een eigen rapport te schrijven. Terwijl ook een officiële Britse commissie aan het werk toog

Dit verscheen tenslotte als: "A Report By Amnesty International: Aden 1963-1966" op 11 november 1966 zonder dat hiervoor enig onderzoek gedaan was en verklaarde de Britse koloniale troepen van alle smetten vrij. Dit werd het officiële Amnesty rapport, terwijl dat van Dr. Rastgeldi in de la verdween.

GEORGE LENNOX : EEN KORPORAAL GEKIDNAPT.

Ondertussen kreeg de Engelse korporaal George Lennox, gelegerd in West-Duitsland toevallig een Sunday-Times onder ogen waarin het Rastgeldi rapport werd afgekraakt.

Lennox was van februari 1964 tot februari 1966 werkzaam geweest bij de "Joint Message Sektion" van het Britse hoofdkwartier in Aden. Daar had hij herhaaldelijk ondervragingsrapporten in handen gekregen, en omdat de korporaals-club grensde aan het ondervragingscentrum "Ras Morbut" was hij ook getuige geweest van de brute praktijken die de inlichtingendienst-funktionarissen op inheemse verdachten toepasten.

Op 25 oktober 1966 schrijft George Lennox een ingezonden brief naar de Sunday Times, waarin hij zijn ervaringen in Aden beschrijft die met het Rastgeldi rapport overeenkomen. In plaats van plaatsing van deze brief, neemt de correspondent van de Sunday Times in Bonn, Anthony Terry, contact met hem op en laat hem een uitvoerige verklaring afleggen. Deze werd echter niet gebruikt voor een artikel in de krant, maar werd doorgespeeld naar het Engelse ministerie van defensie.

In januari van het volgende jaar komt een sergeant van de Special Branch bij Lennox en zet hem onder zware druk zijn verklaring

terug te nemen. Dat weigert hij. Eind april wordt hij gekidnapt van een rugby-veld in West-Duitsland en wordt ijlings met een vliegtuig naar Engeland overgebracht.

Wekenlang wordt hij door leden van de Special Branch in isolement gehouden en op geraffineerde wijze gemarteld (ontregeling van tijdsgevoel evenwicht en het gevoel voor warm en koud). Tenslotte wordt hij, fysiek gebroken en geestelijk volkomen ontwricht na een verblijf van enkele maanden in een militair hospitaal, uit de dienst ontslagen.

Jarenlang leidt Lennox een zwerversbestaan tot hij in de herfst van 1971 toevallig een protestmeeting bijwoont tegen de behandeling van de geïnterneerden in Noord-Ierland. Na de sprekers vraagt hij het woord en doet relaas van zijn ervaringen. Een der sprekers brengt hem in contact met het radikale weekblad Seven Days, dat zijn hele verhaal, inclusief de behandeling door de Special Branch nagaat, en vervolgens in gote opmaak publiceert.

Dezelfde dag dat het blad verschijnt, wordt Lennox gearresteerd op beschuldiging van een poging tot roof in een reisbureau in Victoria-Station in Londen. Ondanks het feit dat verscheidene getuigen zijn onschuld bewezen, wordt hij in oktober 1972 tot 3½ jaar gevangenisstraf veroordeeld. Onvermoeibaar blijft Lennox echter betogen dat hij onschuldig is en dat hij gevangen zit als politiek gevangene: De enige Britse soldaat die voor Rastgeldi wil getuigen.

OOK LONDEN ZIJN WATERGATE.

Tot zover is er weinig spektakulairs verteld. Mensen die moeten boeten omdat ze een geweten hebben en daarvoor uit willen komen, zijn overal ter wereld te vinden.

Wat staten van misdrijven, door hun legers gepleegd, liever niets willen weten en dat de persmedia vaak onder een hoedje met de autoriteiten spelen, is algemeen bekend.

Maar onlangs zijn feiten aan het licht gekomen die op deze zaak een ander licht werpen en haar uittillen boven die van "gewone" politieke gevangene.

Vlak nadat Dr. Rastgeldi zijn Aden Report aan het hoofdkwartier van Amnesty International had overhandigd, werd daar ingebroken en verdwenen zowel het rapport als de bijbehorende documenten. Achteraf was het een wijze voorzorg van Dr. Rastgeldi om, zonder dit tegen iemand te zeggen, een kopie van het rapport naar Zweden te sturen.

De inbraak in het hoofdkwartier in Londen werd meteen in de doofpot gestopt. Waarom?

Aangezien op dat moment niemand wist dat er kopie van het rapport onderweg was naar Stockholm, dringt zich de gedachte op dat de

Britse autoriteiten op deze wijze onthulling van de martelpraktijken waarvoor zij verantwoordelijk waren, probeerden tegen te gaan.

Ook het gedrag van de oprichter en toentertijd leider van Amnesty, Peter Benenson, is verdacht. Erst laat hij na aangifte te doen van de vermissing van het Rastgeldi-rapport. Een maand later, wanneer dit rapport toch openbaar is gemaakt, schrijft hij in alle haast een tegen-rapport, dat het vorige in de Amnesty-annalen als het officiële vervangt.

Tenslotte treedt hij twee maanden later volkomen onverwachts af als hoofd van Amnesty International, tezamen met een andere topfunktionaris (Schwann).

Later blijkt dat Benenson dit gedaan te hebben onder zeer zware druk van de Britse regering, omdat hij zijn eigen organisatie niet genoeg onder controle had.

Blijkbaar hebben de Engelse autoriteiten alle mogelijke moeite gedaan om in eerste instantie publikatie van het Rastgeldi-rapport tegen te gaan, en later geprobeerd dit in diskrediet te brengen. Daarbij gesteund door het A.I.-hoofdkwartier in Londen. Vandaar ook dat George Lennox, als enige zwakke schakel in deze duistere ketel, tot zwijgen moest worden gebracht.

Maar handelden degenen die hem begin 1967 op geraffineerde wijze "behandelden", leden van de Special Branch, en hem 4 jaar later op valse gronden veroordeelden, in opdracht van dezelfde hoge heren, als de inbrekers in het A.I.-hoofdkwartier?

De verklaring voor Benensons aftreden wijst in een bepaalde richting.

Hetzelfde team ministers (o.a. Wilson, Healy, Gallagher en Jenkins) heeft het nu weer voor het zeggen, treedt in Noord-Ierland de mensenrechten met de voeten en weet in eigen land een wet tegen het zgn. terrorisme door te drukken, terwijl het terrorisme van eigen ondergeschikten met de mantel der liefde wordt bedekt.

IS HET SOMS OM DEZE REDEN DAT GEORGE LENNOX TOT OKTOBER 1975 GEVANGEN ZAL BLIJVEN EN AMNESTY INTERNATIONAL WEIGERT HEM TE ACCEPTEREN?

George Lennox Support Committee,
Postbus 10638, Amsterdam.